

¹David aber floh von Najoth in Rama und kam und redete vor Jonathan: Was habe ich getan? Was habe ich mißgehandelt? Was habe ich gesündigt vor deinem Vater, daß er nach meinem Leben steht?²Er aber sprach zu Ihm: Das sei ferne; du sollst nicht sterben. Siehe, mein Vater tut nichts, weder Großes noch Kleines, das er nicht meinen Ohren offenbare; warum sollte denn mein Vater dies vor mir verbergen? Es wird nicht so sein.³Da schwur David weiter und sprach: Dein Vater weiß wohl, daß ich Gnade vor deinen Augen gefunden habe; darum wird er denken: Jonathan soll solches nicht wissen, es möchte ihn bekümmern. Wahrlich, so wahr der HERR lebt, und so wahr deine Seele lebt, es ist nur ein Schritt zwischen mir und dem Tode.⁴Jonathan sprach zu David: Ich will an dir tun, was dein Herz begehrt.⁵David sprach zu ihm: Siehe, morgen ist der Neumond, da ich mit dem König zu Tisch sitzen sollte; so laß mich, daß ich mich auf dem Felde verberge bis an den Abend des dritten Tages.⁶Wird dein Vater nach mir fragen, so sprich: David bat mich, daß er gen Bethlehem, zu seiner Stadt, laufen möchte; denn es ist ein jährlich Opfer daselbst dem ganzen Geschlecht.⁷Wird er sagen: Es ist gut, so steht es wohl um deinen Knecht. Wird er aber ergrimmen, so wirst du merken, daß Böses bei ihm beschlossen ist.⁸So tue nun Barmherzigkeit an deinem Knecht; denn du hast mit mir, deinem Knecht, einen Bund im HERRN gemacht. Ist aber eine Missetat an mir, so töte du mich; denn warum wolltest du mich zu deinem Vater bringen?⁹Jonathan sprach: Das sei ferne

¹فَقَهَرَبَ دَاوُدُ مِنْ تَائُوتَ فِي الرَّامَةِ، وَجَاءَ وَقَالَ قُدَّامَ يُوثَاتَانَ، مَاذَا عَمِلْتُ وَمَا هُوَ إِنِّمِي وَمَا هِيَ خَطِيئَتِي أَمَامَ أَبِيكَ حَتَّى بَطَلْتُ نَفْسِي. فَقَالَ لَهُ، خَاشَا. لَا تَمُوتَ. هُوَذَا أَبِي لَا يَعْمَلُ أَمْرًا كَبِيرًا وَلَا أَمْرًا صَغِيرًا إِلَّا وَخَيْرِي بِهِ. وَلَمَّاذَا يُخْفِي عَنِّي أَبِي هَذَا الْأَمْرَ. لَيْسَ كَذَا.³فَخَلَفَ أَيْضًا دَاوُدُ وَقَالَ، إِنَّ أَبَاكَ قَدْ عَلِمَ أَنِّي قَدْ وَجَدْتُ نِعْمَةً فِي عَيْنَيْكَ، فَقَالَ، لَا يَعْلَمُ يُوثَاتَانُ هَذَا لِيَلَّا يَغْتَمَّ. وَلَكِنْ حَيٌّ هُوَ الرَّبُّ وَحَيَّةٌ هِيَ نَفْسُكَ إِنَّهُ كَخَطْوَةِ بَيْنِي وَبَيْنَ الْمَوْتِ.⁴فَقَالَ يُوثَاتَانُ لِدَاوُدَ، مَهْمَا تَقُلْ نَفْسُكَ أَفْعَلُهُ لَكَ.⁵فَقَالَ دَاوُدُ لِيُوثَاتَانَ، هُوَذَا الشَّهْرُ عَدَا جِيَمَا أَجْلِسُ مَعَ الْمَلِكِ لِلْأَكْلِ. وَلَكِنْ أَرْسِلْنِي فَأَخْتَبِي فِي الْحَقْلِ إِلَى مَسَاءِ الْيَوْمِ الثَّالِثِ. وَإِذَا افْتَقَدَنِي أَبُوكَ، فَقُلْ، قَدْ طَلَبَ دَاوُدُ مِنِّي طَلَبَةً أَنْ يَرْكُضَ إِلَى بَيْتِ لَحْمٍ مَدِينَتِهِ، لِأَنَّ هُنَاكَ دَبِيحَةً سَتَوِيَّةَ لِكُلِّ الْعَشِيرَةِ.⁷فَإِنْ قَالَ، حَسَنًا. كَانَ سَلَامٌ لِعَبْدِكَ. وَلَكِنْ إِنْ اغْتَاطَ غَيْطًا، فَاغْلَمْ أَنَّهُ قَدْ أَعَدَّ الشَّرَّ عِنْدَهُ.⁸فَتَعْمَلْ مَعْرُوفًا مَعَ عَبْدِكَ، لِأَنَّكَ بَعْدَ الرَّبِّ أَذْخَلْتَ عَبْدَكَ مَعَكَ. وَإِنْ كَانَ فِيَّ إِنَّمُ فَافْتَلْنِي أَنْتَ، وَلَمَّاذَا تَأْتِي بِي إِلَى أَبِيكَ.⁹فَقَالَ يُوثَاتَانُ خَاشَا لَكَ. لِأَنَّهُ لَوْ عَلِمْتُ أَنَّ الشَّرَّ قَدْ أَعَدَّ عِنْدَ أَبِي لِيَأْتِي عَلَيَّ، أَفَمَا كُنْتُ أَحْبَبْتُكَ بِهِ.¹⁰فَقَالَ دَاوُدُ لِيُوثَاتَانَ، مَنْ يُخْبِرُنِي إِنْ جَاوَبَكَ أَبُوكَ شَيْئًا قَاسِيًا.¹¹فَقَالَ يُوثَاتَانُ لِدَاوُدَ، تَعَالَ تَخْرُجْ إِلَى الْحَقْلِ. فَخَرَجَا كِلَاهُمَا إِلَى الْحَقْلِ.¹²وَقَالَ يُوثَاتَانُ لِدَاوُدَ، يَا رَبُّ إِلَهَ إِسْرَائِيلَ، مَتَى اخْتَبَرْتُ أَبِي مِنْ الْآنَ عَدَا أَوْ بَعْدَ عَدٍ، فَإِنْ كَانَ خَيْرٌ لِدَاوُدَ وَلَمْ أَرْسِلْ جِيَمِيذَ فَأَخْبِرُهُ،¹³فَهَكَذَا يَفْعَلُ الرَّبُّ لِيُوثَاتَانَ وَهَكَذَا يَرِيذُ. وَإِنْ اسْتَخَسَنَ أَبِي الشَّرَّ بَخُوكَ، فَإِنِّي أَخْبِرُكَ وَأُطْلِقُكَ فَتَذْهَبُ بِسَلَامٍ. وَلَكِنْ الرَّبُّ مَعَكَ كَمَا كَانَ مَعَ أَبِي.¹⁴وَلَا وَأَنَا حَيٌّ بَعْدُ تَصْنَعُ مَعِيَ إِحْسَانَ الرَّبِّ حَتَّى لَا أَمُوتَ،¹⁵بَلْ لَا تَقْطَعُ مَعْرُوفَكَ عَنْ بَيْنِي إِلَى الْأَبَدِ، وَلَا جِيَمٌ يَقْطَعُ الرَّبُّ أَعْدَاءَ دَاوُدَ جَمِيعًا عَنْ وَجْهِ الْأَرْضِ.¹⁶فَعَاهَدَ يُوثَاتَانُ بَيْتَ دَاوُدَ وَقَالَ، لِيَطْلُبِ الرَّبُّ مِنْ يَدِ أَعْدَاءِ دَاوُدَ.¹⁷ثُمَّ عَادَ يُوثَاتَانُ وَاسْتَخَلَفَ دَاوُدَ يَمَحْيِيَهُ لَهُ لِأَنَّهُ أَحَبَّهُ مَحَبَّةَ نَفْسِهِ.¹⁸وَقَالَ لَهُ يُوثَاتَانُ، عَدَا الشَّهْرُ فَتُعْتَقِدُ لِأَنَّ مَوْضِعَكَ يَكُونُ خَالِيًا.¹⁹وَفِي الْيَوْمِ الثَّالِثِ تَنْزِلُ سَرِيعًا وَتَأْتِي إِلَى الْمَوْضِعِ الَّذِي اخْتَبَأْتَ فِيهِ يَوْمَ الْعَمَلِ، وَتَجْلِسُ بِجَانِبِ حَجَرِ الْإِفْتِرَاقِ.²⁰وَأَنَا أُرْمِي ثَلَاثَةَ سِهَامٍ إِلَى جَانِبِهِ كَأَنِّي أُرْمِي هَذَا.²¹وَجِيَمِيذُ أَرْسِلُ الْغُلَامَ قَائِلًا، أَذْهَبِ التَّقِطِ السَّهَامَ. فَإِنْ قُلْتُ لِلْغُلَامِ،

von dir, daß ich sollte merken, daß Böses bei meinem Vater beschlossen wäre über dich zu bringen, und sollte es dir nicht ansagen.¹⁰ David aber sprach: Wer will mir's ansagen, so dir dein Vater etwas Hartes antwortet?¹¹ Jonathan sprach zu David: Komm, laß uns aufs Feld gehen! Und sie gingen beide hinaus aufs Feld.¹² Und Jonathan sprach zu David: HERR, Gott Israels, wenn ich erforsche an meinem Vater morgen und am dritten Tag, daß es wohl steht mit David, und nicht hinsende zu dir und es vor deinen Ohren offenbare,¹³ so tue der HERR dem Jonathan dies und jenes. Wenn aber das Böse meinem Vater gefällt wider dich, so will ich's auch vor deinen Ohren offenbaren und dich ziehen lassen, daß du mit Frieden weggehst. Und der HERR sei mit dir, wie er mit meinem Vater gewesen ist.¹⁴ Tue ich's nicht, so tue keine Barmherzigkeit des HERRN an mir, solange ich lebe, auch nicht, so ich sterbe.¹⁵ Und wenn der HERR die Feinde Davids ausrotten wird, einen jeglichen aus dem Lande, so reiße du deine Barmherzigkeit nicht von meinem Hause ewiglich.¹⁶ Also machte Jonathan einen Bund mit dem Hause Davids und sprach: Der HERR fordere es von der Hand der Feinde Davids.¹⁷ Und Jonathan fuhr fort und schwur David, so lieb hatte er ihn; denn er hatte ihn so lieb wie seine Seele.¹⁸ Und Jonathan sprach zu ihm: Morgen ist der Neumond, so wird man nach dir fragen; denn man wird dich vermissen, wo du zu sitzen pflegst.¹⁹ Des dritten Tages aber komm bald hernieder und gehe an einen Ort, da du dich verbergest am Werktag, und setze dich

هُودَا السَّهَامُ دُونَكَ فَجَائِيًا، حُذَّهَا. فَتَعَالَ لَأَنَّ لَكَ سَلَامًا. لَا يُوْجَدُ شَيْءٌ. حَيْثُ هُوَ الرَّبُّ.²² وَلَكِنْ إِنْ قُلْتَ هَكَذَا لِلْعُلَامِ، هُودَا السَّهَامُ دُونَكَ قَصَاعِدًا. فَأَذْهَبْ لَأَنَّ الرَّبَّ قَدْ أَطْلَقَكَ.²³ وَأَمَّا الْكَلَامُ الَّذِي تَكَلَّمْنَا بِهِ أَنَا وَأَنْتَ فَهُوَ الرَّبُّ بَيْنِي وَبَيْنَكَ إِلَى الْآبِدِ.²⁴ فَاحْتَبَأْ دَاوُدُ فِي الْحَقْلِ. وَكَانَ الشَّهْرُ، فَجَلَسَ الْمَلِكُ عَلَى الطَّعَامِ لِيَأْكُلَ.²⁵ فَجَلَسَ الْمَلِكُ فِي مَوْضِعِهِ حَسَبَ كُلِّ مَرَّةٍ عَلَى مَجْلِسٍ عِنْدَ الْحَائِطِ. وَقَامَ يُوتَاتَانُ وَجَلَسَ أُشْبُرُ إِلَى جَانِبِ شَاوُلَ، وَخَلَا مَوْضِعُ دَاوُدَ.²⁶ وَلَمْ يَقُلْ شَاوُلُ شَيْئًا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لِأَنَّهُ قَالَ، لَعَلَّهُ غَارِضٌ. غَيْرَ ظَاهِرٍ هُوَ. إِنَّهُ لَيْسَ ظَاهِرًا.²⁷ وَكَانَ فِي الْعِدِ الثَّانِي مِنَ الشَّهْرِ أَنَّ مَوْضِعَ دَاوُدَ خَلَا، فَقَالَ شَاوُلُ لِيُوتَاتَانَ ابْنَيْهِ، لِمَاذَا لَمْ يَأْتِ ابْنُ يَسَّى إِلَى الطَّعَامِ لَا أَمْسَ وَلَا الْيَوْمَ.²⁸ فَأَجَابَ يُوتَاتَانُ شَاوُلَ، إِنَّ دَاوُدَ طَلَبَ مِنِّي أَنْ يَذْهَبَ إِلَى بَيْتِ لَحْمٍ وَقَالَ، أَطْلِقْنِي لِأَنَّ عِنْدَنَا ذَبِيحَةَ غَشِيرَةٍ فِي الْمَدِينَةِ، وَقَدْ أَوْصَانِي أَخِي بِذَلِكَ. وَالآنَ إِنْ وَجَدْتُ نِعْمَةً فِي عَيْنِكَ فَدَعْنِي أَقْلُتُ وَأَرَى إِخْوَتِي. لِذَلِكَ لَمْ يَأْتِ إِلَى مَايَدَةِ الْمَلِكِ.³⁰ فَحَمِي عَصَبُ شَاوُلَ عَلَى يُوتَاتَانَ وَقَالَ لَهُ، يَا ابْنُ الْمُتَعَوِّجَةِ الْمُتَمَرِّدَةِ، أَمَا عَلِمْتُ أَنَّكَ قَدْ اخْتَرْتَ ابْنَ يَسَّى لِخُزَيْكَ وَخِزْيِ عَوْرَةِ أُمِّكَ. لِأَنَّهُ مَا دَامَ ابْنُ يَسَّى حَيًّا عَلَى الْأَرْضِ لَا تُثَبِّتُ أَنْتَ وَلَا مَمْلَكَتُكَ. وَالآنَ أَرْسِلْ وَأْتِ بِهِ إِلَيَّ لِأَنَّهُ ابْنُ الْمَوْتِ هُوَ.³² فَأَجَابَ يُوتَاتَانُ شَاوُلَ أَبَاهُ، لِمَاذَا يُقْتَلُ. مَاذَا عَمِلَ.³³ فَوَجَّهَ شَاوُلُ الرَّمْحَ تَحْوَهُ لِيَطْعَنَهُ. فَقَلِمَ يُوتَاتَانُ أَنَّ أَبَاهُ قَدْ عَزَمَ عَلَى قَتْلِ دَاوُدَ.³⁴ فَقَامَ يُوتَاتَانُ عَنِ الْمَائِدَةِ بِخُمُوِّ عَصَبٍ وَلَمْ يَأْكُلْ خُبْزًا فِي الْيَوْمِ الثَّانِي مِنَ الشَّهْرِ، لِأَنَّهُ اعْتَمَّ عَلَى دَاوُدَ، لِأَنَّ أَبَاهُ قَدْ أَحْرَاهُ.³⁵ وَكَانَ فِي الصَّبَاحِ أَنَّ يُوتَاتَانَ خَرَجَ إِلَى الْحَقْلِ إِلَى مِيعَادِ دَاوُدَ وَعُلَامٌ صَغِيرٌ مَعَهُ.³⁶ وَقَالَ لِعُلَامِيهِ، ارْكُضِ التَّقِطِ السَّهَامِ الَّتِي أَنَا رَامِيهَا. وَبَيَّسَا الْعُلَامُ رَاكِضٌ رَمَى السَّهْمَ حَتَّى جَاوَرَهُ.³⁷ وَلَمَّا جَاءَ الْعُلَامُ إِلَى مَوْضِعِ السَّهْمِ الَّذِي رَمَاهُ يُوتَاتَانُ، تَادَى يُوتَاتَانُ وَرَاءَ الْعُلَامِ، أَلَيْسَ السَّهْمُ دُونَكَ قَصَاعِدًا.³⁸ وَتَادَى يُوتَاتَانُ وَرَاءَ الْعُلَامِ، اغْجَلْ. أَسْرِعْ. لَا تَقِفْ. فَالتَّقِطُ عُلَامٌ يُوتَاتَانَ السَّهْمَ وَجَاءَ إِلَى سَيِّدِهِ.³⁹ وَالْعُلَامُ لَمْ يَكُنْ يَعْلَمُ شَيْئًا، وَأَمَّا يُوتَاتَانُ وَدَاوُدُ فَكَانَا يَعْلَمَانِ الْأَمْرَ.⁴⁰ فَأَعْطَى يُوتَاتَانُ سِلَاحَهُ لِلْعُلَامِ الَّذِي لَهُ وَقَالَ لَهُ، اذْهَبْ. ادْخُلْ بِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ.⁴¹ الْعُلَامُ ذَهَبَ وَدَاوُدُ قَامَ مِنْ جَانِبِ الْجُنُوبِ وَسَقَطَ عَلَى وَجْهِهِ

an den Stein Asel.²⁰ So will ich zu seiner Seite drei Pfeile schießen, als ob ich nach dem Ziel schösse.²¹ Und siehe, ich will den Knaben senden: Gehe hin, suche die Pfeile! Werde ich zu dem Knaben sagen: Siehe, die Pfeile liegen hierwärts hinter dir, hole sie! so komm, denn es ist Friede und hat keine Gefahr, so wahr der HERR lebt.²² Sage ich aber zum Jüngling: Siehe, die Pfeile liegen dortwärts vor dir! so gehe hin, denn der HERR hat dich lassen gehen.²³ Was aber du und ich miteinander geredet haben, da ist der HERR zwischen mir und dir ewiglich.²⁴ David verbarg sich im Felde. Und da der Neumond kam, setzte sich der König zu Tisch, zu essen.²⁵ Da sich aber der König gesetzt hatte an seinen Ort, wie er gewohnt war, an der Wand, stand Jonathan auf; Abner aber setzte sich an die Seite Sauls. Und man vermißte David an seinem Ort.²⁶ Und Saul redete des Tages nichts; denn er gedachte; Es ist ihm etwas widerfahren, daß er nicht rein ist.²⁷ Des andern Tages nach dem Neumond, da man David vermißte an seinem Ort, sprach Saul zu seinem Sohn Jonathan: Warum ist der Sohn Isai nicht zu Tisch gekommen, weder gestern noch heute?²⁸ Jonathan antwortete Saul: Er bat mich sehr, daß er gen Bethlehem ginge,²⁹ und sprach: Laß mich gehen; denn unser Geschlecht hat zu opfern in der Stadt, und mein Bruder hat mir's selbst geboten; habe ich Gnade vor deinen Augen gefunden, so will ich hinweg und meine Brüder sehen. Darum ist er nicht gekommen zu des Königs Tisch.³⁰ Da ergrimte der Zorn Sauls wider Jonathan, und er sprach zu ihm: Du ungehorsamer

إِلَى الْأَرْضِ وَسَجَدَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. وَقَبَّلَ كُلُّ مِنْهُمَا صَاحِبَهُ،
وَبَكَى كُلُّ مِنْهُمَا مَعَ صَاحِبِهِ حَتَّى رَاَدَ دَاوُدُ.⁴² فَقَالَ
يُونَاثَانُ لِدَاوُدَ، اذْهَبْ يَسْتَلَامْ لَأَنَّنَا كَلِمَتَا قَدْ خَلَقْنَا بِاسْمِ
الرَّبِّ قَائِلِينَ، الرَّبُّ يَكُونُ بَيْنِي وَبَيْنَكَ وَبَيْنَ تَسْلِي
وَتَسْلِكَ إِلَى الْأَبَدِ. فَقَامَ وَذَهَبَ، وَأَمَّا يُونَاثَانُ فَجَاءَ إِلَى
الْمَدِينَةِ.

Bösewicht! ich weiß wohl, daß du den Sohn Isais auserkoren hast, dir und deiner Mutter, die dich geboren hat, zur Schande.³¹ Denn solange der Sohn Isais lebt auf Erden, wirst du, dazu auch dein Königreich, nicht bestehen. So sende nun hin und laß ihn herholen zu mir; denn er muß sterben.³² Jonathan antwortete seinem Vater Saul und sprach zu ihm: Warum soll er sterben? Was hat er getan?³³ Da schoß Saul den Speer nach ihm, daß er ihn speierte. Da merkte Jonathan, daß bei seinem Vater gänzlich beschlossen war, David zu töten,³⁴ und stand auf vom Tisch mit grimmigem Zorn und aß des andern Tages nach dem Neumond kein Brot; denn er war bekümmert um David, daß ihn sein Vater also verdammt.³⁵ Des Morgens ging Jonathan hinaus aufs Feld, dahin David bestimmt hatte, und ein kleiner Knabe mit ihm;³⁶ und sprach zu dem Knaben: Lauf und suche mir die Pfeile, die ich schieße! Da aber der Knabe lief, schoß er einen Pfeil über ihn hin.³⁷ Und als der Knabe kam an den Ort, dahin Jonathan den Pfeil geschossen hatte, rief ihm Jonathan nach und sprach: Der Pfeil liegt dortwärts vor dir.³⁸ Und rief abermals ihm nach: Rasch! eile, und stehe nicht still! Da las der Knabe Jonathans Pfeile auf und brachte sie zu seinem Herrn.³⁹ Und der Knabe wußte nichts darum; allein Jonathan und David wußten um die Sache.⁴⁰ Da gab Jonathan seine Waffen seinem Knaben und sprach zu ihm: Gehe hin und trage sie in die Stadt.⁴¹ Da der Knabe hineinkam, stand David auf vom Ort gegen Mittag und fiel auf sein Antlitz zur Erde und beugte sich dreimal nieder, und sie küßten sich

miteinander und weinten miteinander, David aber am allermeisten.⁴² Und Jonathan sprach zu David: Gehe hin mit Frieden! Was wir beide geschworen haben im Namen des HERRN und gesagt: Der HERR sei zwischen mir und dir, zwischen meinem Samen und deinem Samen, das bleibe ewiglich. 21:1 Und Jonathan machte sich auf und kam in die Stadt.